

da den Lov, som Ministeren skal lystre? Saa er der et Dieblit, hvor Ministrene ikke behøve at lystre de bestaaende Love, og hvor længe det Dieblit skal vare, kan Ingen sige. Vi antage en Lov; der kan gaae en Tid hen, inden den faaer Kongens Underskrift; thi der er ikke i vor Forfatning nogen Begrændsning af den Tid, inden hvilken Kongens Underskrift paa en Lov skal gives; i den mellemliggende Tid, fra Loven er vedtagen og til den faaer Kongens Underskrift, kan man overtræde og oversee den bestaaende Lov — det være sig nu den ene eller den anden, thi da vi ere komne ind paa, hvorvidt Love kunne tilfidesættes, saa er det jo ikke saa meget den enkelte Sag, som Principet, det gjælder — og for at rejsfærdige gjøre sig behøve Ministrene kun en Dag at faaer Underskrift paa den Lov, de have havt liggende svævende saa længe. Jeg troer ikke, det kan haandhæves, at der ingen Fare kan være derved. Det er fuldkomment rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at forsaavidt der er nogen Betydning i denne Bestemmelse, saa ligger det i Sagens Natur, at den bliver brugt, selv om den ikke staaer her; men altsaa er det jo ogsaa naturligt, at vi stemme den bort. Vi forhindre Intet derved, vi gjøre ingen Skade derved, og vi kunne ved at beholde den udsætte os for en vrang Fortolkning af det hele Lovgivningsværk, vi kunne, naar man vil støtte sig paa det Præcedens, vi her skabe, komme ind paa en Række af Commissioner, som gives en saadan Stilling, at de skulle høres for Lovgivningsarbejder, som udgaae fra den lovgivende Magt, kunne blive særdige (Monrad: Det er galt!). Ja, det er galt, det er ganske vist, det er galt at give Lovbestemmelser, som paalægge at høre nogensomhelst Commission, for Love kunne blive særdige.

Sage: Der er virkelig een Side af Sagen, som den sidste ærede Taler overseer, nemlig at disse Afgifter jo for en væsentlig Deel ikke ere Statsafgifter. Som Forholdet er nu, vil der jo ikke let være Tale om, at der skal komme Love derom her for Rigsdagen. Naar blot det ærede Medlem vilde erkjende det, saa vilde han tillige see, at der er Anledning til

at tage en Bestemmelse derom, naar vi overhovedet skulle ordne Forholdet ved Lov. Paa den anden Side maa den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Sde Valgkreds (Nimestad) dog vist erkjende, at man meget godt i almindelige kommunale Love, i Love om Amtsraadene og deslige, kan tage Bestemmelser, der angaae egentlig kommunale Spørgsmaal; det gjøres jo stadigt. Afgifterne vedrøre jo som sagt Havnen, og ikke Staten; men fremkomme Love om disse Afgifter for os, troer jeg, at det er klart, hvad der er bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1de Valgkreds (Monrad), at den nyere Lov forandrer den ældre, idet Initiativet i dets fulde Udstrækning er bevaret.

Indenrigsministeren: Jeg troer, det kan være Regjeringen aldeles ligegyldigt, enten den omhandlede Bestemmelse staaer i Loven eller ikke, thi jeg er ganske enig med den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1de Valgkreds (Monrad) i, at vistnok ingen Minister vilde forelægge nogensomhelst Lov, der angik saadanne Afgifter til Havnevesenet, uden forveien at have hørt Havneraadet. Derimod skal jeg ikke nægte, at den anden Side af Sagen, som her er omhandlet, forekommer mig noget tvivlsom. Jeg maa, imod hvad den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (Hage) udtalte, bemærke, at Havneafgifterne, Skibsafgifterne, der her paahvile Skibene, tidligere ere, forsaavidt som de indkom under Navn af Accise, overveiede og besvilgede af Rigsdagen, og naar et af de ærede Medlemmer her indbragte et Forslag, sigtende til en Forandring i Havneafgifternes Ansættelse, vilde jeg for min Part finde mig forpligtet til, forinden jeg afgav nogen Mening i Rigsdagen, at sammenkalde Havneraadet og spørge det paa den i Paragraphen bestemte Maade, og først derefter afgive min Mening om Sagen.

Formanden: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Sde Valgkreds har Ordet.

Nimestad: Jeg frasalder Ordet, thi hvad jeg ønskede at sige om det kommunale